

es saiaig

ALGAIDA nº 6. JUNY de 1981. preu: 30 pts.

SA PLACA D'ALGAIDA. Croquis del natural fet per D. Pere d'Alcàntara Penya i publicat a la Revista Literària "El Comercio" fa cent anys.

AQUEST ÉS L'ASPECTE DE LA NOSTRA PLAÇA CAP A L'ANY 1881. EL FONS -ESGLÉSIA I RECTORIA- HA CANVIAT BEN POC. EL QUE MÉS CRIDA L'ATENCIÓ SÓN ELS ABEURADORS I LES PIQUES DE RENTAR QUE AMAGUEN LA SÍNIA QUE PROPORCIONAVA AIGUA AL POBLE.

EDITORIAL

Algaida és un poble de la pagesia que del camp ha tret al llarg de la seva història els medis per subsistir. Una història que mostra les dificultats d'una subsistència arrabassada a unes terres magres i seques en una gran majoria. La història d'uns homes amb fam de terra, que amb grans esforços i misèries eixarmaven i esbancaven garrigues per treure'n el seu pa de cada dia. Uns homes que a base de sacrificis aconseguien arribar a propietaris d'unes quarterades de terra aprofitant els establiments de Punxuat, Sa Comuna, Treurer, Es Rafalet, Son Llubí. Als documents es poden veure les dificultats de molts d'avantpassats nostres per pagar uns censals que els feien propietaris, encara que fos provisionals, d'uns trossos de terra.

A Algaida no ha arribat una indústria forta que proporcionés llocs de treball. Pel seu allunyament de la mar tampoc no s'ha pogut aprofitar de les riqueses fàcils, si bé insegures, del turisme. Ha tengut, això sí, aquesta espècie de turisme que representen els ciutadans que a les seves "viviendas unifamiliars" i "casitas de apero" venen a passar els caps de setmana al nostre terme, que no al nostre poble amb poques excepcions. Però dels avantatges i inconvenients d'aquest "turisme" n'haurem de parlar en altre ocasió.

El fet és que Algaida, per bé o per mal, ha estat i segueix essent un poble agrícola, un poble que té bona part dels seus fills dedicats a conrear les seves terres. I ES SAIG no pot oblidar aquesta realitat. En aquest moment en què la pagesia es troba amb tants de problemes -envelliment de la mà d'obra, comercialització dels seus productes, encariment de la maquinària i dels productes energètics, finques excessivament petites, etc.- no podem honradament deixar-los de banda i inhibir-nos davant ells. No som tècnics en la matèria per analitzar-los ni és aquest el lloc de la revista per tractar-los. Però farem el possible perquè especialistes d'aquests temes plantegin a aquestes fulles els problemes del camp i les possibles solucions.

Hem rebut moltes preguntes referent a la identitat de la persona que du la secció "Un sord". No hi ha una persona concreta que escrigui aquesta secció, són molta gent que recull comentaris, converses de cafè, i després, tot això apareix en forma desenfadada, informal, que vol ésser simpàtica. Ara bé, si qualcú s'ha sentit ofès per algun comentari d'aquesta secció, en primer lloc hem d'expressar el nostre sentiment, però també volem fer constar que els responsables de la Revista, l'informaran de com s'ha recollit aquest comentari, i si és necessari, el posaran en contacte amb la persona que en aquell moment va aportar la notícia.

MANCOMUNITAT DE MUNICIPIS

En aquests moments en què s'han iniciat els tràmits per constituir una MANCOMUNITAT que integraria els municipis de Villafranca, Santa Eugènia, Sant Joan, Sencelles, Pedra, Maria de la Salut, Llubí, Lloret, Costix i Algaida, pensam que és convenient donar una explicació de què és una Mancomunitat, dels seus avantatges i de la seva finalitat. La Mancomunitat que s'està organitzant ha de servir, principalment, per solucionar el problema de la recollida de fems.

QUE ES UNA MANCOMUNITAT? Una mancomunitat és pot definir com una agrupació de municipis, "ajuntament d'ajuntaments", amb plena personalitat jurídica per a l'establiment i desenvolupament d'obres i serveis d'interés comú i altres fins propis de la seva competència. Per descomptat que la Mancomunitat no assumirà la totalitat de les responsabilitats assignades a cada un dels respectius municipis.

En definitiva, amb la Mancomunitat es consegueixen uns serveis que normalment un sol municipi no podria donar amb garanties de qualitat; també suposa una reducció dels doblers que els ciutadans haurien d'ingressar a les arques municipals, ja que, actuant el conjunt d'ajuntaments sobre un volum major, es produeix un embaratiment dels costos. És lògic, per tant, que una bona gestió municipal tendeixi sempre a mancomunar serveis.

FINALITATS D'UNA MANCOMUNITAT. A manera d'exemple, uns quants dels fins que es presten a una solució mancomunada són: En matèria d'urbanisme, la creació d'oficines tècniques encarregades de l'estudi i desenvolupament de les obres, així com de la inspecció i control dels serveis; en matèria de medi ambient es poden plantejar accions com la neteja de platges, la recollida de fems, els serveis d'extinció d'incendis, sanejament, etc. També es pot millorar el nivell d'abastiment o proveïment de la zona amb la creació d'escorxadors i mercats majoristes. En resum, qualsevol servei que sigui comú a una sèrie d'ajuntaments es pot mancomunar entre ells.

AVANTATGES D'UNA MANCOMUNITAT. Els avantatges més destacables que ofereix una mancomunitat són:

- a.- La possibilitat de desenvolupar actuacions que de forma individual serien inviables.
- b.- La creació de nous serveis amb la dimensió adequada, quan aquesta dimensió òptima excedeix de la que podria aconseguir un sol municipi; això permet una considerable reducció dels costos.
- c.- El millor accés a crèdits i subvencions tant de caràcter públic com privat.
- d.- La informació que proporciona un contacte regular entre municipis veïns i que pot redundar en una millora de la gestió municipal.

Com hem dit al principi, han començat els tràmits per a la creació d'una Mancomunitat a la qual hi entraria Algaida. Els tràmits que s'han de seguir són:

- Redacció del projecte d'Estatuts de la Mancomunitat (Comissió redactora).
- Aprovació inicial dels Estatuts de la Mancomunitat. (Ajuntaments).
- Exposició al públic (BOP): reclamación i al·legacions.
- Aprovació pel Consell General Interinsular.
- Dictamen del Consell d'Estat.
- Mancomunitat constituïda.

Seguidament comencen els tràmits de la Mancomunitat pròpiament dita: compra del camió, contractació de personal, fixació d'horaris, etc.

SI, SOM OPTIMISTA

"Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom que vos demani raó de l'esperança que teniu" (I Pere,3,15).

Sant Pere fa aquesta recomanació a tots els creients. Avui jo voldria posar-la en pràctica, ja que, amb certa freqüència, m'han fet aquesta pregunta, normalment des d'aquest caire: ¿com és que tu pots esser optimista? ¿Es que no hi veus; veus les coses d'una altre manera, o què passa?

Optimista un pot esser-ho o no esser-ho, per caràcter o per lo que sigui. Sí bé crec que quan la majoria de gent em demana per què som optimista, més aviat vol dir per què tenc esperança. Que és molt més.

Idò bé, en primer lloc, perque crec de bon de veres que Jesús de Nazaret és el Senyor. Aquest Jesús de Nazaret que va dir que Déu és un PARE, i que va viure d'acord amb lo que proclamava. Que va mantenir la seva actitud fins i tot quan era ben clar que el conduïa a la condemna a mort. I que Déu el va ressuscitar. Aquí està el bessó de la meva esperança.

En segon lloc, perque he intentat de bon de veres seguir a Jesucrist (ja que això és, ni més ni manco, esser cristià) i tenc experiències profundes, d'aquestes que marquen la vida, que a cada ennigulada, a cada dificultat, a cada condemna, a cada creu, ha seguit una alegria de ressurrecció. Una experiència compartida amb molts d'altres que han passat, o hem passat plegats, per les mateixes dificultats, i hem compartit les mateixes alegries. Uns anys viscuts al Tercer Món han donat a aquestes experiències un caire més trepidant més viu. Dins un procés d'alliberació com el d'Amèrica Llatina, el llevat de l'Evangeli pareix que tova més aviat, es fa més visible. Tot és més estrident, i ho sents i ho toques amb les mans molt abans de lo que esperes. Però hi ha que afegir que aquí el procés és exactament igual, sols que més callat, tot més suau, amb manco caires vius. Tal volta la mateixa diferència entre la suavitat del clima mediterrani i la ferocitat salvatge del clima tropical. Aquest és el segon motiu de la meva esperança: que Jesús ressuscitat, el Pare, no són tan sols una creença; m'hi he deixat embolicar: s'han tornat experiència. I cada experiència m'ha deixat abeurat de felicitat.

En tercer lloc, ja ben en tercer lloc, la situació actual, l'estat de desencant,

de desencís, em dona també raons per tenir esperança.

Comprenc que per a molts, això darrer pot sonar estrany. Es clar que veig com el desencant és un fet. Un fet greu. Amb raons. Els homes que feren la guerra, i que ara comencen a tenir néts, posaren l'esperança en la pau. I ha estat forta la frustració. Des de la fam dels anys 40, s'entusiasmen amb el progrés; hi arribaren; però... no hi han continuat. Democràcia va esser la paraula màgica que donava sentit a esforços sincers i generosos. Democràcia que és el millor dels sistemes possibles, però que mai s'acaba de conseguir del tot, sempre queden nivells més profunds a conquistar. Per aquell mateix temps, la Religió va aguantar i donar sentit a moltes vides. Fins que tot allò de "reserva espiritual del mundo" va mostrar el llautó. Abans de començar a pair aquesta frustració tan profunda de lo religiós, tenguerem la sort del Concili que va obrir l'esperança d'una ESGLESIA comunitat de batiats. Però passen els anys i església, dins el lletguatge popular (i no diguem del "populista" massificador, avui tan promocionat) església segueix volguen dir jerarquia, i encara no POBLE que construeix el Regne de Déu. Per no allargar, deixem l'economia, i els sistemes educatius, i tants d'altres camps.

Frustració rera frustració, ¿què pot produir sinó desencant, passotisme? Això és tan greu que pareix que toca fons.

¿I llavors?. L'home no pot viure sense ideals, sense curolles, sense raons per les que viure. Viure que serà sempre una mescla de lluita i de festa.

Les institucions, totes, fan aigua pels quatre costats. ¿A on anirem?. Són aquestes unes altres paraules de Sant Pere dirigides a Jesús: "¿a on anirem si només tu tens paraules de VIDA?". Jo pens que, prest, aquestes paraules suraran per damunt del desencant generalitzat.

Sí, veig l'ennigulada. Escolt les previsions "meteorològiques" que parlen de "chubascos dispersos de origen tormentoso". Però també estic segur, ben segur, que prest tornarà sortir el sol. L'atmosfera, rentada per la tempesta, serà més transparent, les montanyes es veuran com a més aprop, les flors més fresques, els ocells més contents.

Sí, decididament, som optimista.

Miquel Mulet Coll

m'han dit que diuen

Es d'esperar que a partir del dissabte dia 30 de maig, després de l'Assemblea del C.D. Algaida, tots els comentaris referents a la propera temporada futbolística quedaran aclarits, amb una nova Junta Directiva, un nou President, i moltes ganes de fer feina tots, directius, socis i aficionats en general. Hi ha hagut opinions molt diferents, a vegades oposades, però totes elles, n'estam segurs, encaminades a solucionar els problemes que aquest deport té plantejats, encara que per diferents camins.

Ara que el futbol s'ha acabat, els que van un poc remoguts són els caçadors. Les darreres noves que hem sentit referents a que no s'obrirà la temporada fins dia 15 d'agost, no han caigut gens bé entre els caçadors. Diuen que hi ha massa diferència entre l'any passat, que podien començar a caçar dia 1 de juny, i enguany, dia 15 d'agost. Menos mal que, de moment, no poden donar la culpa a la Junta Directiva, perquè això són ordres de més amunt, d'ICONA.

Si teniu cap moixa que hagi fet moixets, o que estigui a punt de parir, cuidau-los, perquè en podreu treure un parell de duros. Mos han dit que qualçú que no deu estar gaire d'acord amb la Societat de Caçadors, es dedica a amollar moixos dins els clapers del vedat; i com que ses seves moixes no deuen criar abastament, aquest "soci" ha de comprar ses venrades que surten en es mercat.

Una pregunta que hem sentit, també referent als caçadors, és a veure per què la tirada de Sant Jaume no l'organitza la Societat.

Cemencen a sentir parlar cada vegada més de bicicletes per Algaida. Els "veteranos" que cada diumenge dematí (bé devers les 9) parteixen, i que així mateix encara són molts. També n'hi ha un grapat que han tret ses bicicletes per passejar, com la gent de l'Obra, que va pel terme d'excursió. I el que sembla que va augmentant és el número de seguidors dels corredors de bon de veres, sobretot els qui admiren i recolzen En Trobat jove, que promet ésser un bon corredor, com son pare. Això és bo per un poble com Algaida amb tanta tradició en aquest deport.

Diuen que ses Normes Subsidiàries quan surtin a llum, si arriben a sortir, seran tan perfectes que ningú hi podrà fer cap rectificació o indicació en contra, i que és per això que se torben tant a exposar-les a S'Ajuntament. Si és així, ho haurà pagat esperar tant de temps.

els lectors escriuen

Senyor Director:

Ha acabat sa temporada de futbol i crec que és de justícia destacar s'extraordinària campanya que han fet es nostres juvenils, una campanya que ningú s'esperava d'ells. Tots quants som aficionats els hem d'estar agraïts des gust que mos han fet passar i que ha compensat en part disgusts des grans. Tots els elogis que en Joan Trobat ha escrit d'ells són ben merescuts i encara ha fet curt.

Lo que mos demanam molts d'aficionats és què passa amb aquest juvenils. Fa uns quants anys -especialment es dos darrers- hem tengut uns bons jugadors juvenils. Cada any n'hi ha que acaben per causa de s'edat i no n'hi ha cap ni un que passi a s'equip de Preferent. Cosa hi ha que falla. Segurament, com passa casi sempre, sa culpa no és tota d'un, però lo cert és que s'hi hauria de posar remei si no volem veure la fi des futbol a Algaida. Si no se'n recuperen des que acabaren aquests darrers anys i no s'aprofiten es que ara acaben, podem aplegar. Es qüestió de fer es cap viu, que encara hi ha remei.

Un aficionat.

NOTÍCIES

MILLORA ENTRADA PER SA TALAIETA.

L'entrada al poble per Sa Talaieta és perillosa per lo estret de la carretera i la curva que hi ha. Sabem que l'Ajuntament té encarregat un projecte per eixamplar-le i adreçar-la i que possiblement es dugui a terme aviat. Esperam que l'Ajuntament ens informi des detalls.

CROSS POPULAR.

En vista de l'èxit aconseguït pel Marathón organitzant l'any passat, enguany s'organitza un CROSS que té la novetat d'esser comarcal i no exclusivament local. Es celebrarà l'horabaixa del dissabte dia 6. Organitzen: Ajuntament, Associació de Pares i Claustre de Professors amb la col·laboració de moltes cases comercials.

UNCIO DELS MALATS I VELS.

El pròxim diumenge dia 7, a les 6 de l'horabaixa, se farà la celebració comunitària del sagrament de l'Unció als malats i vells. Els familiars des qui no poden sortir de caseva i vulguin rebre el sagrament, avisin a la Rectoria

Senyor Director:

Amb motiu de l'assalt a un banc de Barcelona el passat dia 23 de maig, s'han dit, escrit i filmat moltes coses. Voldria comentar-ne una que tothom coneix: les paraules d'una persona important dins el món de la política, afirmant que era una llàstima no haver mort a tots els qui entraren al banc.

Es trist que un home pensi així. Trist i greu. Mirat amb ulls cristians, és una aberració. La vida és un do de Déu. I ningú pot arrabassar a ningú un do de Déu. Ningú. A ningú. Mai. Per cap motiu.

Com a cristià em produeix pena i alarma. Si llegiu diaris vells, des dels anys 35-36, trobareu paraules semblants repetides des de diversos indrets. Tots sabem bé les tempestats que produïren aquells vents. A una i altra banda. A les cunetes de les carreteres i a les portes des cementeris des dels dos bàndols.

Es greu sembrar el despreci per la vida. Es un terrorisme ideològic. L'història està plena de lliçons que avui hauríem de reflexionar. Totes les lliçons de l'història, no sols les que a cada un ens agraden.

Per amor de Déu, estimem la VIDA. El quint manament de la Llei de Déu és clar: NO MATARAS.

Moltes gràcies, senyor director.

Miquel Mulet Coll.

ES SAIG

Bolletí de l'O. C. d'ALGAIDA: mensual.

Dirigeixen: Delf Mulet i Francesc Antich.

Collaboradors: Pere Mulet. Andreu Oliver.

Llorenç Antich. Miquel Mulet.

Joan Trobat. Miquel

Quitxero. Jaume Toledo.

Antoni Mulet.

Dibuixos: Jaume Falconer.

Fotografia: Joan Balaquer.

Administració: Llorenç Oliver.

D. L. P.M. 495 - 1980.

Redacció i Administració: carrer del rei, 1.

ES SAIG només es responsabilitza de l'Editorial.

EL POBLE NO ÉS BENEÏT

Aquesta vegada fogirem dels comentaris de política local i anirem un poc més enfora. Comentarem un poc el que està passant a L'Estat Espanyol des de l'ocupació del Parlament el passat 23 de febrer. No hi ha dubte que aquesta data és una fita clau de canvi polític.

Calvo Sotelo ja, abans del 23 de febrer en el seu programa de govern deixa ben clar que la crisi econòmica s'ha de solucionar en base a que es congelin els sous dels treballadors i que s'alliberin els preus dels productes fins fa poc controlats pel govern. Es tracta de capitalitzar les empreses. A canvi, sols es demana que aquestes siguin responsables i re-invertesquin els beneficis creant nous llocs de treball. Realment un programa no gaire encoratjador per a l'assalariat.

Després d'aquest mes de febrer ja famós, es a dir des del govern de Calvo Sotelo, l'únic que s'ha aconseguit ha estat la creació d'un clima d'inseguretat. Els sectors més dretans i reaccionaris presionen fortament per dominar la situació amb amenaces d'un nou cop d'estat.

Hem vist com tots els qui participaren en l'ocupació del Parlament ja són al carrer disfrutant de plena llibertat i que, els capdevaners son al calabós d'una forma que molta de gent aturada voldria estar amb les mateixes condicions.

A Almeria mataren a tres joves pel simple fet de que es tenien sospites de que podien pertanyer a ETA. La versió oficial dels fets no té res a veure amb la versió dels testimonis que ho presenciaren. Les informacions oficials han estat totalment contradictòries i no hi ha ningú amb dos dits de seny i un poc de lògica que pugui creure aquesta versió oficial, que diu que moriren quan el cotxe on viatjaven els presuntes etarrés va sortir de la carretera i es va cremar... i els forats de bala ¿qui els explica?

Per altra banda tenim l'assalt al Banc Central de Barcelona. Després de que tots els mitjans de comunicació havien informat que els assaltants era 24 elements d'extrema dreta, molt ben armats i que prete-

nien l'alliberament dels responsables del cop d'estat però, quan tot va haver acabat va resultar que els assaltants solament eren dotze, amb poques armes i dolentes.

Segons deduïm de la informació oficial convé no fiar-nos gaire dels banquers perquè es veu que no saben contar (eren els propis rehens que havien donat l'informació) i a més, que no eren d'extrema dreta sinó "anarquistas, chorizos y macarras!" No entenem com és possible aficar a dins el mateix sac a anarquistes i delinqüents comuns.

A tot això podem afegir que s'ha descobert un túnel per tal de fer un atemptat contra el desfile de les forces armades, i que l'implicat és un dels assaltants del Banc Central. No sabem que els delinqüents comuns es dedicassin a fer atemptats contra l'exèrcit.

El que està ben clar és que darrera tot això hi ha gent implicada que vivia millor amb la dictadura i que preten provocar l'exèrcit perquè entrem dins una altra dictadura i poder continuar vivint dins les corrupcions que generen riqueses als dominants.

Andreu Majoral.

Pina

COMENTARIS DIVERSOS. Començarem fent resenya de sa trobada que es va fer a Lluc, diumenge dia 24 de maig; hi anaren unes 60 persones de Pina amb un autocar, que es va fletar aposta, va esser un complet èxit ja que n'hi va haver que no hi caberen. Aquest fet és el que mos servirà de punt de partida per fer referència en es tema d'aquest comentari, ja que mos demanam en vista de s'èxit d'aquesta excursió, si no seria interessant que a Pina se n'organitzàs qualcuna més espeses vegades, sobretot ara que ve s'estiu, perque durant es darrers anys si mal no record crec que no se n'ha feta cap; això de cara a ses persones que ja no són molt joves i inclús es allots crec que tendria molt d'èxit.

Així mateix, per aquest estiu convendria que se programàs qualche activitat pels allots, ja sigui un petit campament o excursions, com altres vegades s'ha fet; des d'aquí només volem apuntar sa possibilitat de fer-ho, però haurien d'esser es pares es qui se possassin al davant i dur-ho a terme.

Per altre part se mos ha sollicitat per part d'algunes persones que fècim referència a que seria molt interessant que a Pina hi hagués un local (com hi ha a Algaida), per ses persones majors o jubilats, on hi poguessin anar a xerrar de ses seves coses o a passar es temps en jocs varis, o a passar-hi sa vetladà, i se mos suggereix que podria installarse o bé a Ca Ses Monges o bé a sa rectoria. Creim que seria una cosa de molta d'utilitat i de gran interés per Pina.

ASSOCIACIÓ DE VEINS. *A s'hora d'escriure aquest full, no s'ha feta, però està prevista per divendres dia 29 de maig, una reunió de sa junta constituent, per dur a efecta sa redacció des Estatuts i fer es tràmits legals oportuns per constituir sa mencionada associació.*

NETEJA DE CARRERS. Es lamentable s'aspecta d'alguns carrers de Pina així com des cementeri; mos han arribat diverses queixes; pareix esser que els caminers que vénen d'Algaida, només es cuiden d'agranar sa plaça; seria necessari que al manco fessin qualche passada per llevar ses herbes o esquitxar-les tant des carrers com des cementeri. Segons m'han dit, es d'Algaida està ben net.

NORMES SUBSIDIÀRIES (URBANISME). *Ja està elaborat s'avantprojecte d'aquestes normes; pareix esser que anirà en es Ple de s'Ajuntament i llavors es posarà a informació pública, per allegar ses possibles queixes.*

DEFUNCIÓ. Dia 23 de maig va morí l'amo En Toni Andreu Mulet, de 80 anys d'edat. En pau descansi.

Els ocells de Pina conversen... i es caragols també.

S'altre dia un verderol deia a dues cadernereres que tenia deu corteres de llavor de giraçol. I amb això es russinyol en diu una de ses seves: enguany totes ses cireres de sa banda de Porreres els a tenc per jo tot sol. I es puput diu: si fa sol caçaré si Déu ho vol dragons per quatre voreres

no som com ses orenyelles qui han de caçar al vol. I va respondre es caragol i les va tirar ses darreres: jo puc fer molt més porgueres i no fas tanta renou jo surt cada pic que plou i de fonoll tenc un redol entre Ruberts i Sencelles que ses branques més llargueres ja peguen a Son Palou.

L'amo En Tomeu.

ASSEMBLEA GENERAL DEL C.D. ALGAIDA

El passat dia 30 de maig es va celebrar l'anunciada Assemblea ordinària anual del C.D.ALGAIDA a la sala de conferències de l'Ajuntament, La participació de socis va esser, com ja estan acostumats, poca: no arribà a una trentena de persones. Va obrir la sessió el president Jordi Llaneres fent un balanç esportiu de lo que ha estat la passada temporada. Va comentar que, si bé l'equip de Preferent ha quedat en el lloc 14 a la classificació final, es pensava superar amplemment aquest resultat, però imponderables de tipus únicament esportiu han impeait fer un més bon paper:

Seguidament en Miquel Balaguer donà un repàs a l'estat econòmic del club:

ENTRADES:

Resultes any anterior	16.141 pts.
Ajuntament	40.000 "
Andreu Oliver	50.000 "
Beneficis festes St.Jaume	358.300 "
Cuotes de socis	405.000 "
Benefici loteria	58.000 "
Taquilles Preferent	373.825 "
" Juvenils	26.000 "
Aportació directiva	420.700 "

Total entrades..... 1.747.966 "

SORTIDES:

Gastos jugadors i entrenador	1.072.000 pts.
Material esportiu	112.100 "
Arbitratges (Preferent i Juvenils)	172.720 "
Focos	37.500 "
Gastos generals (rentadora, llum, Federació, begudes, porters, me- dicaments, butano, etc.)	220.995 "

Total sortides..... 1.715.315 "

SUPERAVIT: 32.651 pts.

Es va aclarir que aquest saldo favorable no és real perquè queden algunes factures per liquidar. També va quedar clar que no s'ha pagat totalment a casi cap jugador.

Va prendre de nou la paraula el president per comunicar a l'assemblea la dimissió irrevocable de tota la directiva passada; va oferir totes les informacions que es demanassin sobre la marxa del club a qualsevol soci que volgués prendre les "riendes" del club.

Es varen comentar diversos contactes mantenguts amb divessos socis per formar directiva, contactes que a darrera hora havien fracassat. Es va acordar obrir un camp d'espera per veure si qualcú es vol fer càrrec del club.

Obert el punt de precís i preguntes se suscitaron comentaris i opinions per part dels socis presents. No podem entrar en detalls, si bé hem d'informar que les conclusions en conjunt foren pessimistes.

Per part nostra, tancam aquesta crònica feta a tota pressa perquè pugui sortir a aquest número de ES SAIG, expresant la nostra inquietut ja que la situació no és gens clara. Al mateix temps, manifestam el nostre optimisme de cara a que tots els bons aficionats ajudin i col·laborin amb qualsevol opció que doni continuïtat al futbol d'ALGAIDA.

Joan Trobat.

GIOSAT

Es nom des Saig va esser
sa veu d'un pregoner
que anuncià p'es carrer
lo que es mando va voler;
sa carga va posar-la
a damunt es conrador
que dui sa direcció
per tothom mantenir-sè.

El Rei En Jaume va esser
es nostre gran pregoner,
quan a Mallorca vengué
a s'isla per lluitar-la
i va ell conquistar-la
amb tota sa seva manya
i després de sa campanya
a uns va repartir-la.
I es que va comandar-la
de fet va esser es pregoner
perque mandava a fer
le que feia complir-sè,
sa veu feia sentir-la
per enterar a sa gent
a sa veu en tot moment
tenia d'executar-sè.

Es senyor i es rector
ses ordes encarregaven
a a n'es saig ensenyaven
per sa gent enterar-la,
i porien descuidar-sè
a n'aquells que es dirigien
perque los castigarien
amb multes de bon de ver.
Molts de cents d'anys va durar

tota sa gran sumissió
que es m'és rics i es rector
tot heu varen controlar,
sa carga es va posar
a damunt es conrador
qui era es productor
per sa gent alimentar.

No el varen desensellar
perque bon compte donava,
sa terra molt bé posava
perque poguessin menjar,
però molt ell va penar
fet un digne pelegrí,
des camp mai pogué fugir,
només la missa escoltar.

Climent Garau.

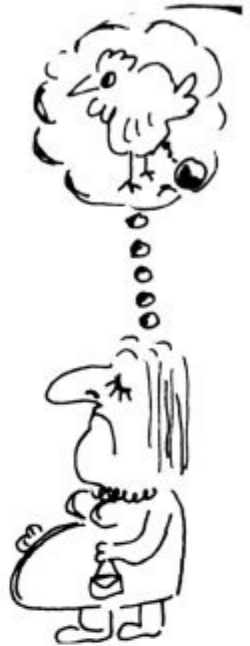
COMPARANCES

En què s'assemblen:

- 1.- ES SAIG i la Seu?
- 2.- Un ferrer i una agulla?
- 3.- Un ou i una castanya?
- 4.- Un geperut i es coll de Sòller?
- 5.- Una barrina i un poca vergonya?

RESPOSTES:

- 1.- en que té columnes.
- 2.- en que pica.
- 3.- en que té clovella.
- 4.- en que no va dret.
- 5.- en que s'afica per tot.

sports · sports · sports

CROSS POPULAR

Aquest proper dissabte dia 6 de juny se celebrarà al nostre poble un Cross popular amb una participació que s'espera molt nombrosa d'atletes de totes ses categories. Hi ha molts i bons premis pels participants.

Esperam que es corredors locals facin un bon paper. Encara que lo de menos és guanyar. Esperam que tenguin èxit els esforços dels organitzadors: Ajuntament, Associació de Pares i Claustre de Professors amb l'ajuda d'altres aficionats.

SCACS

El primer de juny ha començat a disputar-se el Torneig Sant Jaume de scacs, que com ja és tradicional organitza el club scacs d'Algaida encapçalat p'en Tomeu Seguí amb la col·laboració enguany d'Elèctrica Salas, Lampisteria Fullana, Construccions Vidal i Club Sa Ximbomba. Cada dilluns, al Saló Parroquial -entrada pel carrer Sitjar- els aficionats podran seguir les diferents partides.

CAÇA

Molts de comentaris desfavorables i disgusts ha provocat sa notícia de que fins dia 15 d'agost no se podrà caçar ni tan sols dins es vedats a ran d'un decret des Ministeri de Cultura. Ara sa màxima preocupació des caçadors i de sa Societat és sebre si abans d'obrir sa temporada és mal no haurà fet maig. Si fos així, en passaríem poc de gust enguany es caçadors.

CICLISME

A sa pista Andreu Oliver ja s'ha obert de ple sa temporada d'enguany. Tòs els aficionats ja tenen reunions de bicicletes assegurades i disfrutaran de veure lo milloret del món de s'especialitat com ja és tradicional en es nostre velòdrom.

Ens han comunicat s'arribada d'els equipatges des club "Poc a Poc", que com molta de gent sap són els ciclistes a nivell de córrer per fer sport i divertir-se.

A hores d'ara ja fan marxés de 70 kms. i encara en volen més!!

FUTBOL

Com s'esperava, s'emoció des futbol enguany ha estat aqueste final de lliga des nostres juvenils. No és res guanyardins Porreres!! I per acabar es va golejar l'Escolar. Mala sort és que l'Olimpic de Manacor mos ha fotut el segon lloc pel "golaverage". De totes maneres, els afionats n'han quedat contents i amb ganes de seguir vegent jugar els equips de sa "cantera".

Joan Trobat.

una xerradeta amb.... *jaume falconer.*

PER QUÈ PINTES?

Es una manera de donar sortida als meus sentiments i una forma d'expressar les meves inquietuts, sempre intentant cercar la creativitat i l'originalitat amb l'obra. Emplei diversos materials i tècniques fent de cada obra una investigació de nous procediments i materials per arribar a uns resultats que concordin amb la idea inicial; per tant el meu grapat d'obres són fruit d'una recerca sense caure en un estil prefixat i a parir d'ell anar fent obres. Cada obra és resultat d'un intent d'una nova creació. No crec ni molt manco haver arribat ni al primer escaló del món artístic, però, si és veritat que primer s'ha de començar, la meva satisfacció és haver començat.

Les fons d'inspiració són infinites: els fets quotidians i el que m'enrevolta són els que més vegades m'inspiren. I una vegada que tenc la idea, el vespre és quan acab de donar-li forma.

